

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci

žalobce: **M.K.**
zastoupený JUDr. Vladimírem Zonkem, advokátem
sídlem Sadová 553/8, 700 00 Ostrava

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě ze dne 29.6.2017 proti rozhodnutí ze dne 15.5.2017, ve věci nároku na invalidní důchod

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta JUDr. Vladimíra Zonka **se určuje** částkou 14 157 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobci byla zamítnuta žádost o invalidní důchod z důvodu nesplnění podmínky doby pojištění k datu uznání invalidity třetího stupně.
2. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť měl za to, že jeho zdravotní stav nebyl objektivně zhodnocen, jestliže posudkoví lékaři nepřihlédli ke

zdravotnímu stavu přede dnem 30.5.2017, kdy již byla psychiatrem Mr. sc. S. K., dr. med, specialistou v oboru pervazivních vývojových poruch Fakultní nemocnice Split, psychiatrická klinika potvrzena diagnóza F 84 porucha autistického spektra a dg. F 20.9 psychoza. Jedná se o poruchu autistického spektra od útlého dětství, na kterou se následně implantovaly produktivní psychické poruchy. Ani datum 30.11.2012, které stanovil posudek lékařské posudkové služby Ostrava, nebylo správním orgánem akceptováno, když rozhodnutím se námitky zamítají a potvrzuje se rozhodnutí ze dne 25.10.2016, č.j. R-25.10.2016-421/870 820 5902 s datem vzniku invalidity po propuštění z nemocnice 27.11.2014. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit, stejně tak i rozhodnutí ze dne 25.10.2016 a žalované uložit znovu rozhodnout o nároku na invalidní důchod z mládí podle § 42 zákona č. 155/1995 Sb. V doplněné žalobě podané advokátem ustanoveným zdejší soudem byl kladen důraz na vznik „invalidity z mládí“, když absenci lékařských nálezů z té doby by bylo možno nahradit znaleckým posudkem z oboru klinické psychiatrie, který by zodpověděl zásadní otázku doby vzniku invalidity.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 25.7.2017 setrvala na stanovisku zákonného rozhodnutí. Uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen OSSZ) v Opavě ze dne 24.10.2016 byl žalobce posouzen invalidním pro třetí stupeň invalidity od 27.11.2014, kdy jeho pracovní schopnost z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla o 80%. Žalobce však nesplnil podmínku získání potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod. V námitkovém řízení byl znovu posouzen zdravotní stav žalobce, o tomto byl dne 19.4.2017 vypracován posudek č.j. LPS/2017/51-NR-MRS_CSSZ. Výsledkem posouzení bylo, že žalobce je od 30.11.2012 invalidní dle § 39 odst. 1 zákona č. 150/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen zdp), jde o invaliditu třetího stupně ode dne 30.11.2012, nejedná se o „invaliditu z mládí“. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podklady dávkového a posudkového spisu a navrhla žalobu zamítnout.
4. Krajský soud u jednání provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované, obsahem správních spisů a posudkem PK MPSV ze dne 4.10.2017, zprávou Slezské nemocnice v Opavě ze dne 5.12.2017, že poslední záznam v databázi SNO je z roku 1999, jednalo se o ambulantní záznamy, a byly vzhledem ke skartační pětileté lhůtě již skartovány, zprávou Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12.12.2017 o nedisponování dokumentací v archívu, zprávou Základní školy Opava, Englišova 82 ze dne 11.12.2017 o obsahu, že žalobce navštěvoval v letech 1994 až 2001 tuto základní školu a v archívu se nachází dvě zprávy z Pedagogicko-psychologické poradny v Opavě ze dne 10.1.1995 a 9.1.1996, jejichž kopie byly přiloženy, ve kterých uvedeno, že v péči poradny od června 1993, kdy byl vyšetřen pro posouzení školní zralosti.
5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z provedeného dokazování vzal krajský soud za prokázané, že žalobce podal žádost o invalidní důchod na předepsaném tiskopise Nařízení (EHS) č. 1408/71 dne 16.12.2015. V řízení o této žádosti byl zdravotní stav žalobce posouzen lékařem OSSZ v Opavě dne 24.10.2016 se závěrem, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla míra pracovní schopnosti o 80 % s hodnocením dle kapitoly V, pol. 3 písm. e) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s datem vzniku invalidity třetího stupně k 27.11.2014, od data propuštění z ústavní léčby. Poté bylo vydáno rozhodnutí dne 25.10.2016 o zamítnutí žádosti. Žalobce dne 2.1.2017 podal

námítky a v řízení o těchto námitkách byl žalobce dne 19.4.2017 lékařem žalovaného správního orgánu posouzen shodně dle kapitoly V, položky 3, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. s poklesem pracovní schopnosti o 80%, avšak s datem vzniku invalidity od 30.11.2012, dle zprávy z hospitalizace na psychiatrické klinice, která prokazuje těžkou schizofrenií a obsedantně kompulzivní poruchou; nejedná se o invaliditu z mládí, protože jak z anamnestických dat vyplývá, byl pouze krátce v péči psychiatrické ambulance v předškolním věku z důvodu lehce opožděného psychomotorického vývoje. Pokud by se jednalo, jak uvádí v námitkách, o pervazivní vývojovou poruchu - autismus, zcela jistě by psychiatrická péče pokračovala nebo by bylo provedeno nové psychiatrické vyšetření v dalších letech. Je nepravděpodobné, že pokud by posuzovaný trpěl závažnou poruchou autistického spektra nebo jinou závažnou psychickou poruchou, nebyl by do roku 2012 vyšetřen a léčen psychiatrem. I s ohledem na závěr posudku ze dne 19.4.2017, kdy došlo ke změně vzniku invalidity, žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla námítky a své rozhodnutí ze dne 25.10.2016 potvrdila, neboť žalobce nezískal v posledních deseti letech před vznikem invalidity, tj. v období od 30.11.2002 do 29.11.2012, žádnou dobu pojištění.

6. Jelikož rozhodnutí soudu v dané věci, kdy se jedná o dávku důchodového pojištění podmíněného nepříznivým zdravotním stavem žalobce a jeho dochovanou pracovní schopností, je závislé především na odborném lékařském posouzení, vyžádal krajský soud odborný lékařský posudek u posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen PK MPSV) s pracovištěm v Ostravě, která je k podání tohoto posudku povolána přímo ze zákona podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů v souladu s ust. čl. 46 odst. 3 nařízení č. 883/2004 a přílohy VII cit. nařízení.
7. Z posudku PK MPSV ze dne 4.10.2017 soud zjistil, že PK MPSV se usnesla na posudkovém závěru, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zdp, a to ve třetím stupni dle § 39 odst. 2 písm. c) zdp, neboť byl prokázán pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 70% od září 2012. PK MPSV vycházela z obsahu posudkového spisu OSSZ v Opavě a tam založené zdravotní dokumentace, z překladu zdravotní dokumentace ošetřujících lékařů a dokumentace doložené zástupcem. Ze zdravotní dokumentace jednoznačně vyplynulo, že žalobce byl poprvé přijat na psychiatrickou kliniku FN Split v době od 30.11.2012 do 13.12.2012, a ve zprávě z této hospitalizace uvedeno, že poprvé byl vyšetřen psychiatrem před dvěma měsíci. Dále s odkazem na prop. zprávu z psychiatrické kliniky FN Split konstatováno, že byl přijat ke 3. hospitalizaci 23.9.2013, propuštěn byl 7.10.2013, předtím byl propuštěn v červnu 2013 po druhé hospitalizaci – po úpravě medikace dochází k poměrně rychlé kompenzaci a 7.10.2013 je propuštěn do ambulantní péče. Čtvrtá hospitalizace na stejném pracovišti byla od 28.11.2013 do 19.12.2013, kdy byl propuštěn kvůli doléčení do psychiatrické léčebny Rab, kde pobýval od 19.12.2013 do 24.4.2014. Následně byl hospitalizován od 23.10.2014 do 27.11.2014 v psychiatrické léčebně Ugljan a dne 30.5.2017 byl vypracován nález a stanovisko psychiatra z psychiatrické kliniky FN Split, kde uvedeno, že od nejranějšího dětství se projevují problémy v oblasti sociální a emocionální interakce. Došlo k pozdějšímu rozvinutí řeči, je uvedená nedostatečná slovní zásoba, obsedantní myšlenky, nutkané činnosti a stereotypní pohyby, je podrážděný, je zvýšený psychomotorický neklid, úzkostlivost, se záchvaty zuřivosti a agresivitou. Psychiatr na závěr uvedl, že se jedná od útlého dětství o poruchu autistického spektra, na

kteřou následně nasedly symptomy produktivní mentální poruchy. Zdravotní stav žalobce posudkovou komisí byl ve výsledku hodnocen jako dlouhodobě nepříznivý, jeho rozhodující příčinou k datu vydání napadeného rozhodnutí byla paranoidní schizofrenie s častými atakami bez dosažení dlouhodobější remise, s posudkovým hodnocením v kapitole V, položce 3, písm. e) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., kde v rámci uvedeného rozmezí 70 – 80% komise vzhledem k tomu, že nebylo dosaženo ani opakovaně dlouhodobější remise, stanovila horní hranici 80% pokles pracovní schopnosti a datum vzniku invalidity stanovila prvním kontaktem s psychiatrem, který byl pro tuto psychózu v září 2012. Žalobce žije několik let v Chorvatsku, kde poprvé 30.11.2012 byl na psychiatrii, pak opakovaně. Poprvé byl přijat po neúspěšné ambulantní terapii akutně vzniklých psychických změn, jsou uvedeny činnosti, které dle něho mají vést k zamezení napadení bakteriemi a viry apod. Tyto skutečnosti jsou projevy akutně vzniklé paranoidy, nejde o projevy při často uváděném autismu, nejde o rituály, před přijetím byl agresivní, dále je uvedeno, že je chůze nemotorná, údaje o somatickém stavu nejsou uvedeny, zřejmě proto, že nebyl přístupný vyšetření kvůli možné infekci. Tato skutečnost je uvedena v propouštěcí zprávě z první hospitalizace na psychiatrii od 30.11.2012, kdy byl přijat pro obsedantně kompulzivní poruchu, je uvedeno, že má rodinnou zátěž, otec se léčí pro schizofrenii. Při přijetí byl orientovaný, ovládan strachem, byly bludné produkce o nákaze, halucinace popřel. Po krátké hospitalizaci byl 13.12.2012 propuštěn (datum propuštění je uvedeno zřejmě chybně 13.12.2013). Na stejném pracovišti byl hospitalizován opět od 23.9.2013-7.10.2013. Předtím byl ještě hospitalizován 6/2013, je uvedena diskutabilní spolupráce při léčbě, byl orientován, klidný, bez bludů, halucinací, bez agresivity. Od 19.12.2013 do 24.4.2014 byl v Psychiatrické léčebně Rab, při přijetí zanedbaného zevnějšku, psychomotoricky zpomalený, oploštělá afektivita, byl orientovaný, myšlení zpomalené, byla vztahovačnost, bez halucinací, zpočátku heteroagresivní, po terapii zklidněn, přeložen na rehabilitační část, kde proběhla pracovní psychoterapie dle zájmu, zmizela agresivita. Dále byl hospitalizován od 23.10.-27.11.2014 pro zhoršení stavu, byl ale orientovaný, intrapsychická tenze, měl myšlení s bludy po napadání bakteriemi a viry se sociální izolaci, po úpravě terapie se stav poměrně rychle upravil, zapojil se do aktivit, spolupracoval při terapii. Z výše uvedených skutečností lze objektivně prokázat vznik psychózy – paranoidní schizofrenie od 9/2012, kdy byl poprvé vyšetřen psychiatrem a byl ordinován olanzapin a klonazepam, stav se ani po dvou měsících nezlepšil, proto byl přijat v 11/2012 na psychiatrickou kliniku, následně byl hospitalizován 5x do konce roku 2014, stav kolísá, nebylo dosaženo dlouhodobé remise. Z období před vznikem akutní psychózy v září 2012 nejsou k dispozici žádné odborné nálezy, které by potvrdily tvrzení o terapii v dětství a dospívání. Nález psychiatra z 30.5.2017 vychází z anamnestických údajů a údaje zde uvedené jsou spíše spekulace, které nejsou objektivně doloženy, tento nález nelze použít při vypracování posudku jako objektivní důkaz. PK MPSV se shoduje s posudkovým závěrem lékaře ČSSZ v námitkovém řízení a konečně i lékařem OSSZ, že u žalobce se jedná o invaliditu třetího stupně, avšak se nejedná o invaliditu z mládí. Oproti posuzování invalidity ve správním řízení však PK stanovila odlišně datum vzniku invalidity, když tento posunula na září 2012, kdy žalobce byl v prvním kontaktu s psychiatrem. Vznik invalidity třetího stupně je tak stanoven odlišně oproti datu, ze kterého žalovaná vycházela.

8. V souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.r.s.), soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí žalované vycházel ze skutkového a

právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí dne 15.5.2017 byl invalidním ve třetím stupni, tato invalidita je prokázána dnem 1.9.2012. Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, *je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. Podle § 39 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně; jestliže poklesla nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a pokud poklesla nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně. Pracovní schopností se podle § 39 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb. rozumí schopnost vykonávat výdělečnou činnost odpovídající tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

9. Žalobce má zato, že se u něj jedná o „invaliditu z mládí“, tzn. invalidita u něj vznikla před 18. rokem věku, a tudíž splňuje podmínky pro invalidní důchod dle § 42 odst. 1 zdp. Podle uvedeného právního ustanovení *na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).*
10. Krajský soud opakuje, že PK MPSV v souzené věci je příslušná k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.), a proto posudek této komise považuje soud za stěžejní důkaz. Posudková komise podala posudek v řádném složení, stanoveném v ust. § 16b zákona č. 582/1992 Sb., neboť v komisi vedle posudkového lékaře byl další odborný lékař, a to z oboru psychiatrie. Posudek byl vypracován s náležitostmi uvedenými v ust. § 7 vyhl. č. 359/2009 Sb. na základě zdravotní dokumentace žalobce. Posudková komise vyhodnotila míru poklesu pracovní schopnosti žalobce zcela shodně s lékařem žalované dle kapitoly V (duševní porucha a poruchy chování), položky 3 (schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy), písm. e/ (zvlášť těžké postižení, časté ataky s funkčně těžkou reziduální symptomatikou, trvalá psychotická nebo reziduální symptomatika těžkého stupně, závažné narušení výkonu téměř všech denních aktivit) dle přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Dle uvedeného toto zdravotní postižení stanoví míru poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 70 - 80% a PK MPSV ve shodě s lékařem žalované tuto míru stanovila v horní hranici 80%. Oproti posudkovým orgánům ve správním řízení však posunula datum vzniku invalidity k nejzazšímu datu, které mu předložené odborné lékařské nálezy dokumentovaly, tj. k první psychiatrické prohlídce – v září 2012, jak vyplynulo z propouštěcí zprávy Klinické fakultní nemocnice Split ze dne 30.11.2012. PK ve svém posudku ze dne 4.10.2017 uvedla, že z období před vznikem akutní psychózy

v září 2012 nejsou k dispozici žádné odborné nálezy, které by potvrdily tvrzení o terapii v dětství a dospívání, nález psychiatra z 30.5.2017 vychází z anamnestických údajů a údaje zde uvedené jsou spíše spekulace, které nejsou objektivně doloženy a nález proto nelze použít jako objektivní důkaz pro vypracování posudku. Soud zdůrazňuje, že datum vzniku invalidity patří automaticky mezi stěžejní otázky, jimiž se při posuzování žádosti o invalidní důchod je nutno se zabývat. Stanovení data vzniku invalidity je nutno přesvědčivě odůvodnit. Soud si je vědom, že určení dne vzniku invalidity v návaznosti na diagnózu u plíživého a vyvíjejícího se onemocnění je složité a závisí toliko na odborném lékařském posouzení a nemůže jej učinit správní orgán sám bez podpory posudkového orgánu, či v řízení o žalobě soud sám. Protože soud posudek PK MPSV hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 s.ř.s., je pro soud rozhodující, zda předmětný posudek je náležitě zdůvodněn tak, aby byl přesvědčivý a závěr posudku logický. První předpoklad přesvědčivosti posudku je dán tím, zda posudkový orgán si opatřil potřebné podklady, přičemž nezastupitelnými podklady jsou lékařské zprávy a posudky o zdravotním stavu pojištěnce vypracované odbornými lékaři. PK MPSV nelze vytknout nedostatečné podklady, i když odborné lékařské nálezy byly až z období let 2012 a násl., nikoliv z doby dřívější, zejména z doby před 20.8.2005, před dosažením 18. roku věku. Žalobce ani jeho zástupce nepředložili žádnou dřívější lékařskou dokumentaci a tuto se nepodařilo zajistit ani soudu, byť v tomto směru činil nadstandardní úkony i při vědomí, že důkazní břemeno je na žalobci, s výjimkou zajištění dvou záznamů z Pedagogicko-psychologické poradny v Opavě ze dne 10.1.1995 a 9.1.1996 (viz odst. 4 tohoto rozsudku), tedy z období, kdy žalobce navštěvoval druhou a třetí třídu ZŠ. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu žalovaného, žalobci nelze v žádném případě vytknout pasivitu ohledně hledání zdravotní dokumentace z doby, kdy ještě žil v Opavě a navštěvoval základní školu, avšak bez žádného efektu. Nelze přehlédnout, že případ žalobce není obvyklý a zcela vybočuje z běžné zdravotní péče poskytované zdravotním pojištěncům, jestliže u žalobce absentuje jakákoliv zdravotní dokumentace od jeho narození až do jeho 25. roku věku, kdy navštívil psychiatra. Žalobce neuvedl jediného lékaře, do jehož ordinace docházel v období po skončení základní školy a odjezdu s matkou v r. 2005 do Německa, kdy mu bylo 18 let, a následného odjezdu v r. 2006 do Chorvatska, kde žije dosud. První odborný lékařský nález je až z r. 2012, kdy žalobci bylo již 25 let.

11. Při hodnocení relevantnosti posudku PK MPSV soud zohlednil v první řadě odbornost komise, a dospěl k závěru, že tato byla řádně obsazena a soud proto nemá důvod zpochybňovat erudici tohoto posudkového orgánu. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobce na základě zdravotní dokumentace, kterou pro své jednání měla k dispozici a své závěry logicky odůvodnila. Soud s ohledem na absenci jakékoliv zdravotní dokumentace do roku 2012, viz odstavec 10 tohoto rozsudku, nepochybně závěr učiněný v posuzované věci posudkovou komisí. Soud s ohledem na právě uvedené nevyhověl důkaznímu návrhu ustanovení znalce z oboru klinické psychologie. O správnosti a úplnosti stanové klinické diagnózy onemocnění žalobce, jakož i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce a konečně i o důvodu nemožnosti posouzení invalidity k 18. roku věku pro absenci jakékoliv zdravotní dokumentace, proto není žádných pochyb. Z tohoto důvodu soud také nepovažoval za nutné provést důkaz znaleckým posudkem tak, jak navrhoval zástupce žalobce. Znalecký posudek v dané věci byl by namísto, jsou-li pochybnosti o posudku PK MPSV co do jeho úplnosti či správnosti a pokud by současně znalecký posudek mohl tyto

pochybnosti odstranit. V daném případě však taková situace nenastala. PK řádně posoudila zdravotní stav ve vztahu invalidity a zcela jasně vymezila, že pro absenci zdravotní dokumentace před rokem 2012, nelze invaliditu před rokem 2012 posoudit.

12. Nárok na invalidní důchod není dán jen uznáním invalidity, ale současně splněním potřebné doby pojištění. Jestliže u žalobce invalidita třetího stupně je kladena k 1.9.2012, kdy žalobce dosáhl 25 let, pak dle ust. § 40 odst. 1 písm. d) zdp žalobce musel mít dobu pojištění alespoň tři roky v období před 1.9.2012. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl pojištěn ani jeden den, což sám žalobce nezpochybňoval, nevznikl mu nárok na invalidní důchod a nevznikl mu tento nárok ani podle ust. § 42 odst. 1 zdp, neboť nebyl uznán invalidním před 18. rokem věku. Soud si je plně vědom, že PK MPSV změnila datum vzniku invalidity oproti žalované, která naposledy vycházela z data vzniku invalidity 30.11.2012. Přes prokázání odlišného data vzniku invalidity soud z tohoto důvodu nezrušil napadené rozhodnutí, neboť dospěl k závěru, že by šlo o pouhý formalismus. Jestliže žalobce nedosáhl jediného dne pojištění, pak na zákonnost napadeného rozhodnutí, že žalobce nesplnil podmínky pro nárok na invalidní důchod, nic nezmění posunutí data vzniku invalidity. Žalovaná by totiž v případě zrušení napadeného rozhodnutí nemohla jinak, než opět žádost zamítnout, jen v odůvodnění vymezit jinou dobu rozhodného období pro zjištění doby pojištění.
13. Jelikož žalobce k datu 1.9.2012 nenaplňoval zákonné podmínky stanovené § 38 odst. 1, 2 zdp ani podmínky ust. § 42 odst. 1 zdp, žalovaná, zamítla-li žádost o invalidní důchod, nijak nepochybila. Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., s.ř.s., žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. Žádnému z účastníků řízení nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení nebyl procesně úspěšný a žalovaná nemá na jejich náhradu ze zákona nárok (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s. a § 118d zákona č. 582/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).
15. Odměna advokáta, který byl ustanoven usneseními zdejšího soudu ze dne 24.7.2017, č.j. 20 Ad 25/2017-15 a ze dne 26.1.2018, č.j. 20 Ad 25/2017-66, byla přiznána v částce 14 157 Kč. Advokát vyčíslil 10 úkonů právní služby plus odpovídající počet paušálních částek a DPH, neboť advokát JUDr. Vladimír Zonek je plátcem DPH. Právní úkony konkretizoval následovně: převzetí věci 28.7.2017, nahlížení do spisu 1.8.2017 plus písemná korespondence s žalobcem 3.8.2017, 2.8.2017 studium poskytnutých materiálů, 7.8.2017 procesní stanovisko k věci, 20.9.2017 stanovisko žalobce pro PK MPSV, 11.10.2017 procesní stanovisko k posudku PK soudu, 8.11.2017 ústní jednání, 10.11.2017 podání soudu o poskytnutých informacích žalobcem, 21.2.2018 ústní jednání. Soud pro odměnu uznal 9 úkonů právní služby, a to 1. převzetí věci včetně nahlížení do spisu jako jeden právní úkon dle § 1 odst. 1 písm. b) vyhl. č. 177/1996 Sb. (dále jen AT), 2. čtyři písemná podání k soudu a PK MPSV ze dnů 7.8.2017, 11.10.2017, 13.11.2017 a 20.9.2017 dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, 3. dvě ústní jednání dne 8.11.2017 a 21.2.2018 dle § 11 odst. 1 písm. b) AT a 4. korespondenci s žalobcem ze dne 3.8.2017 + studium materiálu zaslaného žalobcem dne 2.8.2017, když soud tyto dva úkony považuje za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. c) AT analogicky jako další porady s klientem z důvodu, že žalobce nebydlí na území České republiky. Za 9 úkonů právní služby náleží odměna ve výši 9 000 Kč (9 x 1000 Kč

dle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 3 AT), plus paušální částka ve výši 2 700 Kč (9 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT) plus 21 % DPH, tj. 2 457 Kč. Soud úkon nahlížení do soudního spisu s odvoláním na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu považuje jako součást převzetí věci a příprav zastoupení (např. rozhodnutí NSS ze dne 27.7.2006, č.j. 2 Azs 77/2006-80) a studium materiálů poskytnutých žalobcem soud hodnotí spolu s písemnou korespondencí s žalobcem ze dne 3.8.2017 analogicky jako další porada s klientem za použití ust. § 11 odst. 3 AT.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 21. února 2018

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně